

παρήλθον καιροί, παρήλθον χρόνοι, δέκα ἔτη, δέκα καὶ πέντε . . . ἀλλ' οὔτε φωνή οὔτε ἀκρόασις. Τὸ Ἴλιον πρὸ πολλοῦ κατεστράφη, πάντες οἱ στρατηγοὶ ἐπανεκάμψαν οἴκαδε καὶ μόνον Ὀδυσσεὺς ὁ πολὺτλας ἐλλείπει· ποῦ περιπλανᾶται; ζῆ ἢ ἀπέθανεν; εἶναι τῶν ἀγρίων ὀρνέων καὶ τῶν κυνῶν ἕρμαιον τὸ σῶμα αὐτοῦ ἢ ἐν τῷ πόντῳ κατέφαγον αὐτὸ οἱ ἰχθύες καὶ τὰ ὀστέα του κείμενα ἐπὶ τῆς ψαμάθου σήπονται; (Ὀδ. Ε. 130). Οὐδεὶς γνωρίζει, οὐδεὶς νὰ πληροφορήσῃ δύναται τὴν σύζυγον αὐτοῦ, οὐδὲ δύναται νὰ πείσῃ αὐτὴν περὶ τούτου ἀγγέλλων, περὶ οὗ ἐρωτᾷ καὶ φροντίζει, καὶ γίνεται αὐτῇ παραίτιος δακρῦν.

ἡ θέμις ἐστὶ γυναικὸς ἐπὶν πόσις ἄλλοθ' ὀλεῖται.

Καὶ ἤρξατο ὁ δαίμων κακὰ νὰ ἐπικλώθῃ αὐτῇ. Καὶ ἤρξατο ἡ δυστυχία αὐτῆς προχωροῦσα. Περὶ αὐτὴν ἄνδρες ὑπερφίαλοι καὶ ἀγῆνορες, ἄνδρες οὔτε ἱερὸν οὔτε ὄσιον σέβοντες, ἡγεμόνες νήσων παντοίων καὶ Ἰθάκης οἱ πρῶτοι περὶ αὐτὴν ἀθροισθέντες διαμένουσιν ἐν τῷ μεγάρῳ τοῦ ἄνακτος, κατέδουσι τὰ κτήματα αὐτοῦ, ὄργια τελοῦσι, τὸν Δία τὸν ξείνιον μὴ φοβούμενοι οὐδὲ τρομάζοντες τὴν ὄργην αὐτοῦ. Τὴν χρηστὴν Πηνελόπην βιάζουσιν, αὐτὴν εἰς γάμον ζητοῦσιν. Ἄλλ' αὐτὴ εἶναι πιστὴ, ἀνταξία τοῦ μεγάλου Ὀδυσσεὺς σύζυγος, ἀλλ' αὐτὴ εἶναι ἐνάρετος καὶ ὑποφέρει καὶ κλαίει καὶ στοναχίζει. Περὶ τὴν κλίνην αὐτῆς θρηνεῖ γοερῶς καὶ ὀδύρεται καὶ ἡ παμφανώσσα Σειλήνη βυθιζομένη εἰς τὸν Ὠκεανὸν ἐγκαταλείπει αὐτὴν καὶ ταύτην καταλαμβάνει τὸ λυκὸφως μὲ ὀφθαλμοὺς δακρυβρέκτους. Ὀδυσσεῦ! Ὀδυσσεῦ! κράζει, ἀλλ' οὐδὲν ἀκούει ἢ τὴν ἡχώ ἐπαναλαμβάνουσιν τὸ τόσῳ δι' αὐτὴν περιπόθητον ὄνομα. Καὶ πάλιν σιγὴ καὶ πάλιν εἶναι ἔρημος καὶ μόνη. Τὸ φίλον αὐτῇ τέκνον μικρὸν καὶ ἀδύνατον καὶ ἀθῶον οὐδεμίαν τῇ παρέχει βοήθειαν. Ἐλπίζει μόνον καὶ ἡ ἐλπίς διατηρεῖ τὴν πίστιν αὐτῆς καὶ τὴν σταθερότητα. Ἐλπίζει πλὴν μάτην ὁ Ὀδυσσεὺς διατελεῖ καὶ ἄπυστος καὶ ἄνοστος.

Καὶ οὕτως ἡ μὲν Πηνελόπη, ἡ ἐχέφρων ποθέουσα ἐκείνον κατατήκεται, οἱ δὲ μνηστῆρες θρασύνονται ἐπὶ μᾶλλον. Θρασύνον-